

"Skaberen"

Der sad vi i stuen hos mine forældre og småsludrede, min søster og jeg, mine forældre og en gæst. Det var stille og roligt.

Midt på sofabordet lå et termometer, som pludselig begyndte at bevæge sig ud mod bordkanten. Vores gæst bemærkede det, men vi smilede blot og sagde, at det var nok bare vore lille husspøgelse, som ville fortælle, at det var til stede. Gæsten kiggede undrende op og dernæst på min mor, som sad på den modsatte side af bordet, hvor termometeret nu lå helt ude på kanten. "Du gjorde det, ikke? Du pustede til det?", sagde gæsten. Min mor rystede på hovedet, og i samme øjeblik svævede termometeret ud over bordkanten, blev hængende lidt i luften og bevægede sig så langsomt ud mod køkkenet, hvor min søster netop var gået ud for at fylde termokanden med frisklavet kaffe.

Termometeret prikkede min søster på skulderen, og hun vendte sig om og spurgte, om hun skulle måle temperaturen. Termometeret vippede lidt.

Vores gæst troede åbenlyst ikke sine egne øjne, så jeg kravlede fra min kørestol og ned på gulvet. Her fandt jeg en gammel, halvflad læderbold, der lå bag den ene lænestol og sagde. "Skal vi spille bold, Seth?" Jeg satte mig et par meter fra den åbne terrassedør og trillede bolden hen imod døren. Den stoppede lige før døråbningen og trillede tilbage mod mig. Jeg sendte bolden afsted igen, og den kom retur. Det gjorde jeg et par gange - det havde jeg gjort mange gange før, og jeg vidste, at bolden ville trille tilbage til mig... eller blive trillet tilbage til mig.

Alligevel skete det nu, at bolden efter nogle gange bare blev liggende ved døråbningen. "Seth?", spurgte jeg. Jeg rejste mig op og gik over mod døren og kiggede ud. "Seth, hvor blev du af?" Jeg kiggede ud i haven og hen mod skuret, hvor jeg så døren ud mod garagen stå på klem. Den blafrede lidt i vinden. Jeg gik forsigtigt derhen og passede på ujævnhederne på fliserne og i græsset.

Da jeg kom hen til garagen og åbnede døren, så jeg en lille dreng på omkring 6-8 år stå i indkørslen i skyggen fra garagen. Han kiggede på mig. "Seth?", spurgte jeg. Han rakte hånden frem mod mig. Jeg gik hen til ham og tog ham i hånden, og vi begyndte at gå ud mod vejen. "Hvor skal vi hen?", spurgte jeg. Han svarede ikke - gik bare tavst videre. Da vi gik forbi mine forældres køkkenvindue, så jeg, at min far stod derinde. Jeg vinkede ind og smilede - bare sådan lige for at indikere, at vi smuttede lige lidt, og alt var i orden.

Jeg fulgte med uden egentlig at tænke over, hvor vi skulle hen, og at jeg egentlig ikke gik så godt udendørs. Jeg tænkte et øjeblik, at det måske ikke var så smart. Jeg kunne jo ikke holde ud at gå ret langt. Men vi gik... Seth og jeg, med hinanden i hånden, og jeg blev ikke træt. Jeg følte mig slet ikke træt eller usikker.

Vi gik forbi flere af nabovejene og ud mod en lidt større vej. Vi sagde ikke noget, mens vi gik der. Seth knugede min hånd.

Da vi nåede vejen, var der en masse mennesker. Et mylder uden lige af folk, der gik på både vejen og fortovet. Nogle få cyklede. Der var ingen biler, men der var et par udsmykkede vogne. Vi drejede til højre og gik lidt op ad vejen. Kort efter trak Seth lidt i

mig, og vi drejede ud for at krydse vejen, men ude midt på vejen vendte Seth om og gik tilbage i den samme retning, vi lige var kommet fra. Nu godt nok ovre i den modsatte side af vejen.

Bagfra kom en mand, som vist nok havde sin søn med. Han masede på og forsøgte at komme forbi os, men der var så mange mennesker, at det var næsten umuligt. Jeg blev irriteret og sagde til Seth: "Bare trød ham over tæerne!". Seth kiggede op på mig, smilede en smule og rystede bare lidt på hovedet.

Vi gik nu et stykke bagved en af de udsmykkede vogne, der var fyldt med glade børn og voksne. Pludselig var det som om, vognen løb løbsk. Folk skreg! Jeg tror, Seth klemte min hånd, men jeg bemærkede det ikke rigtig. I stedet råbte jeg højt: "Bare rolig! Der sker ikke noget! Det skal nok gå!" Hvordan kunne jeg vide det? Det kunne jeg jo egentlig heller ikke, men det gjorde jeg alligevel. Vognen standsede næsten lige så hurtigt, som den var begyndt at køre. Vi gik bare forbi den, og jeg hørte nogen snakke rundt omkring os. Det lød som om, der var en, der sagde: "Der savnes 2". Jeg undrede mig lidt over denne kommentar. Godt nok var vognen ikke væltet, men jeg vidste, at der var 2 mænd, der var røget ud og lå i nogle buske på en skråning ved siden af vejen. Men jeg vidste også, at det ikke gjorde noget. De havde fortjent det. Men alle børnene og de glade folk på vognen var alle okay, og det var det vigtigste.

Seth og jeg gik videre. Seth var helt rolig. Enhver anden 6-8-årig dreng ville være blevet forskrækket. Ville som minimum have sagt noget, stoppet op - men ikke Seth. Han var rolig, og hans ro kunne jeg føle. Det var som om, der var en forbindelse mellem ham og jeg, og den ville være der, lige så længe vi holdt hinanden i hånden. Inderst inde vidste jeg nu, at Seth var skyld i, at vognen standsede uden at vælte. Jeg vidste også, at det var ham, der havde sørget for, at de to mænd røg ud. Men hvorfor det? Jeg havde en fornemmelse af, at de var onde, men det kunne jeg jo reelt ikke vide.

Mens vi gik der - nu igen væk fra hele menneskemylderet - spurgte jeg Seth uden så meget som at kigge på ham: "Er du Gud? Eller måske ikke ligefrem Gud, men Skaberen?" For første gang sagde Seth noget - ikke meget, men dog noget. "Ja!", lød det med en klar barnestemme. Jeg sagde ikke mere, fulgte bare med videre i den retning, Seth valgte.

Efter at have gået et stykke tid - jeg ved ikke, hvor længe - kom vi til et hus, der lå lidt for sig selv. Det lignede mest af alt en form for lejrskolehytte, men der var ikke rigtig nogen mennesker. Vi gik indenfor og igennem de første par lokaler.

Da vi kom til et rum, der mindede lidt om et grovkøkken med en stor stålvaske for endevæggen, dukkede en ung dreng op bag os. Han nærmest angreb og flåede min mobiltelefon fra mig. Den røg på gulvet og gik i stykker. Seth kiggede på den og sagde: "Nu kan de ikke spore os og finde ud af, hvor vi er." Han virkede ikke som om, det gjorde noget - nærmere tværtimod. Han kiggede på drengen, som med lynende arrige øjne så på os som om, vi var hans værste fjender.

Der var noget udenfor, noget der fik mig til at gå hen mod yderdøren. Jeg var nødt til at se efter, hvad det var. For første gang, siden vi gik hjemmefra, gik jeg nu uden Seth i hånden. Jeg åbnede døren og gik udenfor. Døren smækkede bag mig, og i samme øjeblik mærkede jeg en kraft så stærk presse mig op mod døren. Den løftede mig lidt op fra

jorden, og jeg var som fanget af et usynligt væsen. I samme øjeblik så jeg en lille bylt på fliserne foran huset. Det var et spædbarn - måske 8-9 måneder gammelt. Den lille græd. Ikke sådan virkelig højt, men som om det bare trængte til, at der snart var nogen, der tog det op.

Pludselig skete der en masse. Seth stod lidt ved siden af mig og skråt overfor ham på den anden side af barnet stod en mand i mørkt tøj og med mørkt hår og kulsorte øjne. Den unge dreng fra før trippede rundt om ham og barnet med et uhyggeligt grin. Han lo højt og hujede. Den mørkklædte mand bøjede sig over barnet, rakte sine hænder frem mod det og et kraftigt stråleagtigt lys bredte sig fra hans hænder ned mod barnet.

Jeg forsøgte at nå derhen, men det var umuligt. Jeg blev ligesom stadig holdt fast. Jeg rakte min højre hånd frem mod barnet i samme øjeblik, som jeg mærkede Seth tage fat i den venstre. Han strakte sin egen venstre hånd frem mod barnet og den mørkklædte mand, lukkede øjnene, klemte min hånd og en klar, lysende stråle, nærmest gnitrende, bevægede sig fra vores hænder mod det lille barns pande.

Jeg kunne mærke en energi strømme igennem mig, en lykke, en glæde, noget godt. Den mørkklædte mand så ud til at kæmpe hårdt. Han virkede nu mere usikker. Hvad han end havde gang i, kørte det i hvert fald ikke helt, som han havde planlagt.

Den unge dreng havde stoppet sin "krigsdans" og stod nu let foroverbøjet med hænderne på knæene. Han kiggede intenst på barnet og nærmest messede "Kom nu, kom nu, kom nu..."

Sådan stod vi nogle sekunder. Jeg lukkede mine øjne og koncentrerede mig. Forsøgte så godt jeg kunne at hjælpe Seth - eller måske nærmere bare gøre det arbejde, som Seth havde sat mig på, så godt, at vi i fællesskab kunne drive denne onde, mørke mand væk fra den lille, der forsat græd - nu mere højlydt. Jeg kunne høre angsten i gråden.

Pludselig lød et højt kortvarigt sus, og selv med lukkede øjne fornemmede jeg et kraftig lys. Så kraftigt, at jeg var glad for, jeg havde lukkede øjne. Jeg mærkede den usynlige kraft slippe sit tag i mig, og jeg åbnede forsigtigt øjnene, missede lidt - der var stadig meget lys. Jeg kiggede på Seth, kiggede på babyen. Den unge dreng og den mørkklædte mand var væk. Vi gik hen til den lille, og Seth bøjede sig ned. "Det blev ikke til djævleyngel denne gang", sagde han og smilede, nussede den lille lidt på kinden og maven, og barnet smilede, grinede. Der var stadig et lysende skær, men det falmede langsomt, og det mørke, der havde været så truende for lidt siden, blev afløst af dagslys.